

Dirk

Dirk

Paul Dunki Jacobs

Verreweg de meeste verhalen zijn niet verzonnen. Ze hebben echt plaatsgevonden. Wel heb ik namen van personen en sommige gebeurtenissen op zo'n manier opgeschreven dat ze niet makkelijk te achterhalen zijn. Ook heb ik hier en daar een gebeurtenis aan een andere persoon toegekend. Heel soms heb ik iets verzonnen of aangedikt, gewoon omdat ik daar zin in had.



Brave New Books
www.bravenewbooks.nl

Dirk. Voor het eerst verschenen in 2019.

Schrijver: Paul Dunki Jacobs
Coverontwerp: Paul Dunki Jacobs
ISBN: 9789402191905
© Paul Dunki Jacobs

Eerder verschenen titels van de schrijver

Appelflappen en Alcoholvrij Bier
(fictieve fictie, maar dan echt 2013)

Het grote avontuur van Maudje en Bubbels. De sneeuwpop
(kinderboek 2013)

Boek 17
(nonsens fictie 2015)

En het antwoord is nee
(frictie 2015)

Maudje en Bubbels vliegen naar de maan
(kinderboek 2016)

Het ongeloveloze avontuur van het miniminipuntje
(universele fixie die zomaar waar kan zijn 2016)

*Ik heb altijd gedacht dat auralezen iets was voor gezellige
huisvrouwen die iets verder wilden dan een breipatroontje*
(fixie met autobiografische non-fixie-elementen 2016)

Harre Dunn-Key, Politie Amsterdam
(mijn eerste echte roman, een rustige 'triller', met een tweede
verhaallijn, dit alles voor de prijs van één! 2017)

Een mooi boekje over de dood
(bang voor de dood? lees dan dit boekje 2017)

Een bloem heet soms cycloam
(dichtbundel 2017)

Elektromagnetisme Trouwens
(dichtbundel 2017)

Ik ben de naam van deze bundel vergeten
(dichtbundel 2017)

Paul in Ederveen
(non-vixie over mijn leven in Ederveen en andere zaken 2018)

hello cross fire
(a book on how the world works 2019) (in het Engels)

Kom gerust eens langs
(dichtbundel 2019)

Het eenzame hoofdstuk (want meer zijn er niet)

Ik heb een hondje. Het is een asbakkenrasje. Zij heet Ash. Dat is Engels voor as. Ze is zwart met wit, ze heeft een spits snuitje, spitse oortjes en een mooie krul in de staart. Qua uiterlijk gaat ze een beetje in de richting van een mini-uitvoering van een bordercollie.

Ze was van een goede vriend van me, Hendrik, of eigenlijk Dirk zoals iedereen hem noemde. Toen Dirk overleed kwam Ash bij mij.

Dirk was een stuk ouder dan ik (we scheelden acht jaar). Hij was een aparte. Zo'n weg-van-de-snelweg type. Dirk hield op z'n zachtst gezegd wel van een peukje en een slokje. Zijn lange haren en lange baard waren gelig van de nicotine en de teer. Verder was er niets teers aan Dirk. Zijn bril - met van die jampotglazen – leek vaak bewasemd door de rookaanslag. De meeste mensen waren een beetje bang voor hem. Hij was recht voor z'n raap, waarbij diplomatie en tact vaak op de tweede plaats kwamen. Je kunt maar beter duidelijk zijn, was zijn motto. Het heeft even geduurd voor ik mezelf vriend van Dirk mocht noemen. Hij was erg achterdochtig. Geen wonder gezien zijn zeer wonderlijke verleden, dat ik u niet zal onthouden, maar alles op zijn tijd.

Hij was erg intelligent, maar op de middelbare school bleef hij een paar keer zitten omdat hij gewoon te weinig deed. Bij wiskunde, bijvoorbeeld, maakte hij nooit gebruik van de axioma's en stellingen die tijdens de lessen behandeld werden, om de eenvoudige reden dat hij daar niet al te vaak te vinden was.

Tijdens proefwerken ging hij stevast eerst de benodigde stellingen en axioma's bewijzen voordat hij ze gebruikte. Een hels karwei dat alleen met hogere wiskunde voor elkaar te krijgen was. Natuurlijk kwam hij, door tijdnood, niet verder dan één van de vier sommen. Een onvoldoende.

Hij had wel altijd een dikke voldoende voor spijbelen. Dan ging

hij vaak naar de opnamestudio van Moonlight, een zwaar gehavend gebeuren in ons stadje, waar armlastige bands pogingen deden een plaatje uit te brengen. Hij was hevig geïnteresseerd in de techniek. Later kwam daar de liefde voor elektronische muziek bij. Hij kocht eens een Moog Synthesizer en het eerste wat hij deed was het ding helemaal uit elkaar halen om hem te verbeteren.

Toen ik hem leerde kennen, hij was toen al zestig, woonde hij in een antikraakboerderijtje. De keuken was zijn woonkamer en de woonkamer was zijn studio, die stampvol stond met allerlei spul dat dertig jaar eerder modern geweest zou zijn. Maar de composities die hij maakte waren van een ongekende schoonheid.

Als je evenwel niet goed luisterde hoorde je alleen maar geluidjes, kraakjes en gesuis. Maar als je het een kans gaf dan hoorde je 'The Dawn of Mankind' of 'The Rise of our Modern Industry' op weergalozige wijze weergegeven. Hij is nog een paar keer op TV geweest, bij Han Reiziger, die in die tijd een muziekprogramma op de zondagochtend had.

Ik bezocht eens een expositie waar Dirk ook aan mee bleek te doen. Dat was de eerste keer dat ik hem zag. Een stapel cd's met zijn muziek was zijn bijdrage. Hij verkocht niet veel, want de mensen liepen een beetje met een boogje om hem heen vanwege zijn woeste uiterlijk. Ik weet niet waarom, maar op een gegeven moment maakten we een praatje met elkaar, waarbij ter sprake kwam dat hij thuis een studiootje had waar hij aan zijn composities werkte. Op mijn beurt vertelde ik hem dat ik lid was van de lokale kunstenaarsclub. Of hij misschien geïnteresseerd was om ook lid te worden? Ik kreeg geen duidelijk antwoord, maar ik mocht wel mijn kaartje bij hem achterlaten. Ook kreeg ik zijn telefoonnummer.

In die tijd zat ik in een klein bandje en we wilden een keer een paar nummers opnemen. Meteen schoot me de naam

van Dirk door mijn hoofd. Ik belde hem op en vroeg of hij, tegen betaling, bereid was om ons te helpen. Dat was hij. En zo geschiedde het dat ik voor het eerst bij Dirk en Ash thuis kwam. Na wat koffie en inleidend geklets zijn we een hele zaterdag en zondag onder de strenge leiding van Dirk met de opnames bezig geweest. Het was erg gezellig en Dirk wist onze sound echt mooi vast te leggen.

Daarna bleef ik af en toe langs gaan om een beetje te kletsen en te luisteren naar zijn muziek. Op een keer meldde hij dat hij misschien wel lid wilde worden van het kunstenaarsclubje waar ik het eerder met hem over had gehad.

'Dan moet je wel geballoteerd worden', zei ik. Het werd even stil, gevolgd door een vloek en protest, maar uiteindelijk ging hij akkoord.

Niemand binnen ons clubje bleek verstand te hebben van elektronische muziek, dus ging ik voor de ballotage op zoek naar iemand die dat wel had. U ziet het, wat balloteren betreft nemen wij de zaken best serieus. Niet veel later vond ik de juiste man. Karel van Nierop, componist, muziekleraar en organisator van allerlei muziekevenementen in ons stadje. We maakten een afspraak met Dirk en op een namiddag togen we naar zijn boerderijtje.

Al snel ontspoon zich een gesprek over elektronische muziek waar mijn oortjes van klapperden. Karel en Dirk waren beiden heel blij met elkaar, omdat ze eindelijk eens op niveau over hun grote passie konden praten. Na een half uurtje, toen de boel voor mij te technisch werd, ben ik met Ash een rondje gaan wandelen. Dat vonden we beiden fijn.

Natuurlijk werd Dirk toegelaten tot ons clubje, waar hij het precies tot en met de eerste ledenvergadering uithield, waarna hij zijn lidmaatschap opzegde met de mededeling dat hij nog nooit zoveel geouwehoer in tweeënhalve uur tijd had gehoord.

Later, toen ik op zijn boerderijtje ging wonen, hebben we eindeloos veel uren aan allerlei ideeetjes gewerkt die bij ons opborrel-

den, wat heel grappige composities opleverde.

Opgemerkt moet worden dat Dirk 's nachts werkte en overdag sliiep. Om zes uur in de avond kwam hij zijn bed uit en dan maakte de enige maaltijd van de dag klaar. Macaroni met ei en tomaat, of macaroni met gehakt en tomaat. Meer variatie bestond er niet. Tegen de tijd dat de maaltijd bereid was, had hij al twee gewone sjekkies en twee jointjes op. Hij wisselde deze religieus af. De jointjes waren gevuld met hasj, niet met marihuana. Na de maaltijd ging hij even TV kijken. DWDD was een favoriet. Waarom dit zo was heb ik nooit begrepen, want hij was altijd boos op de gasten. 'Wat een dom gezwets. Die lul weet niet waar hij het over heeft. Die politicus zouden ze met kop en kont uit Den Haag moeten sodemieteren.'

Om acht uur, en nooit een minuut eerder, werd de eerste pils geopend, die hij tijdens het acht uur journaal nuttigde. Daarna verdween hij zijn studio in.

Daar bekeek hij eerst zijn e-mails. Dat deed hij *niet* zoals de meeste stervelingen dit doen; computer aanzetten en je mail-programma openen. Nee, hij zette eerst het modem aan en daarna bekeek hij zijn e-mails op de site van de provider. De onzinmails liet hij waar ze waren en de interessante zaken werden toegelaten tot zijn computer. Daarna kopieerde hij de tekst van de e-mails naar Word en zette hij het modem weer uit. 'Geen gedonder met virussen', was zijn uitspraak. Vervolgens schreef hij in Word het antwoord. Daarna ging het modem weer aan en kopieerde hij de teksten naar de e-mails. Meteen na het drukken op de Send-knop, deed hij het modem weer uit. Vervolgens 'clearde hij zijn registry' en ging pils nummer twee of drie open, gevolgd door een peuk en een joint. De rest van de nacht werkte hij rokend en drinkend aan zijn composities of repareerde hij kapotte speakers en versterkers.

Hij wist verdomd veel van computers. Iedere keer als ik op mijn laptopje op een probleempje stuitte, loste hij dat in een handomdraai op en keek hij mij vervolgens meewarig aan,

waarbij je hem zag denken hoe het mogelijk was dat iemand met zo weinig verstand van zaken überhaupt in leven kon zijn. Maar hij had een hart van goud. Uitleg. Ik kwam bij hem op de boerderij wonen, omdat ik totaal niet blij was met mijn eigen woonplek, een antikraak schoolgebouw, waar constant werd ingebroken en brandjes gesticht. Tijdens mijn bezoeken aan Dirk vertelde ik soms over de dingen die er nu weer gebeurd waren, waarna hij zuchtend zijn hoofd schudde.

Op een dag zei hij dat hij de kleine woning, die tegen zijn boerderijwoning aangebouwd was, verhuurde aan leden van metalband, die het als oefenruimte gebruikten, maar dat ze er al in tijden niet waren geweest en ook geen huur meer overmaakten. Misschien wilde ik er wonen?

Whow, natuurlijk!

Hij zou ze bellen.

Bij het volgende bezoek aan Dirk zei hij dat hij geen contact met ze kon krijgen en dat ze op zijn berichtjes ook niet reageerden. 'Dus', resumeerde hij, 'flikkeren we hun spullen het huisje uit - de grote schuur in - en dan kan jij mooi hiernaast gaan wonen.' 'Hoeveel huur vraag je?' vroeg ik, want als anti-kraker kun je je niet veel veroorloven.

'Niets', was zijn antwoord. 'Ik zou het fijn vinden als jij hier kwam wonen en ik wil over de huur dan ook niets meer van je horen.'

Een week later zat ik in mijn nieuwe onderkomen. Heerlijk, wat een rust.

Ik had een kolenkachel geïnstalleerd in mijn deeltje van de boerderij om Dirk niet op stookkosten te jagen, want hoe ik ook aandrong om mee te helpen met de kosten voor gas/water en licht, ook daar wilde hij niets van weten. 'Een radiator tje meer of minder maakt geen moer uit.'

Als Dirk in de winter 's avonds wel eens in mijn deel van de boerderij op bezoek kwam en het niet warm genoeg vond, dan draaide hij al vloekend en tierend de radiator knop open.

Maar goed Ash, dus. Zij is een heel pienter hondje – inmiddels bejaard, maar met bovenkamer is niets mis – en ze is erg op de baas gericht. Ze wil heel graag dingen doen die mij blij maken, zoals luisteren als ze geroepen wordt. Ze loopt dan ook altijd los naast mij mee. Ik kan gewoon door het centrum van het dorp lopen, waar ik nu woon. Ze zal nooit zomaar een straat oversteken of aandacht schenken aan andere honden. Poepjes worden altijd op een grasrandje gepleegd, nooit op de stoep. De noodzaak van het opruimen zie ik dan ook niet in. Die jongens van Handhaving zou heel veel geld aan mij kunnen verdienen; een loslopende hond én de poep niet opruimen. Wandelen vindt ze heerlijk en dat kan dan ook niet vaak genoeg. Nu ze wat ouder is wil ze wel eens uitslapen, maar toen ze nog jonger was stond ze al voor vijf uur in de ochtend naast mijn bed om te kijken of ik al wakker was. Als dit niet het geval was dan deed ze erg haar best om daarvoor te zorgen. De keren dat we om half zes al weer terug waren van ons eerste rondje van de dag zijn niet meer te tellen.

Ash krijgt twee maal per dag iets te eten. Eigenlijk is dit niet goed. Een hond zit van nature zo in elkaar dat één keer per dag eigenlijk al te veel is. In de natuur schrokken ze na de jacht de maag vol, waarna ze vaak een dag of wat zonder eten verder moeten, tot ze een volgend konijn de strot doorbijten. Maar goed, ook voor Ash heeft de welvaart en het moderne leven toegeslagen. Ze is gelukkig niet dik, of zelfs maar ietsjes dikkig. Haar vachtje glanst en haar adem ruikt welgevallig. Het is een happy doggy.

Meerijden met de auto is een waar feest voor haar. Maar dan wel op de voorbank. Als ik haar op de achterbank zet, ben ik in een voortdurend gevecht gewikkeld om haar daar te houden. Wederom zou handhaving veel geld aan mij kunnen verdienen. Een hond voorin, en niet eens in de riemen, ja ja, zo zo. Waar die gasten zich in vredesnaam mee bemoeien weet ik niet? Het is mijn auto en mijn hondje. Maar goed, dat is Nederland. Prima

landje, hoor, dat helaas ophoudt prima te zijn waar prima ophoudt prima te zijn. En dat is soms al gauw. Genoeg geklaagd. Ik ben best blij dat Onze Lieve Heer mij geschikt vindt om hier te wonen.

Mij wordt verteld dat mijn landgenoten één van de gelukkigste van de aardbol zijn. We staan ergens op plek twee of drie. Ik ben dan wel benieuwd hoe dit gemeten wordt en welke andere landen allemaal meedoen.

Als ik het chagrijn om mij heen zie en de wachtlijsten bij de psychologen en de ziekenhuizen, dan klopt dit niet met het beeld van 'gelukkig zijn'. Wat ik denk is dat we het *hebben* van teveel spulletjes, teveel eten en teveel drank verwarren met het *ervaren* van geluk. Geluk heeft, lijkt mij, niets te maken met het hebben van veel dingen, maar meer met een diep gevoel van geborgenheid, tevredenheid en dankbaarheid, dat niet nagejaagd hoeft te worden en al helemaal niet afhankelijk is van het hebben van 'teveel'. Bij *geluk* kijk je naar wat je hebt en tel je deze zegeningen. De moderne mens kijkt vaak naar wat hij niet heeft. Hij wil een grotere auto, een beter huis, meer zekerheid, meer gezondheid, meer inkomen, meer vrije tijd, etc, etc.

Om het lijden dat de afwezigheid van dingen-die-hij-niet-heeft te verzachten gaat hij massaal aan de chips, bier, seks en sigaretten. En als die overvloedig aanwezig zijn is hij gelukkig.

Dirk was ook een groot voorstander van bier, shag en hasj en hij was er zeker afhankelijk van, maar ik zeg dan ook niet dat Dirk gelukkig was. Hij was wel heel wijs. Hij bezat een diep soort warme wijsheid over hoe de wereld in elkaar steekt. Ja, die wereld ... hij kon zich daar vreselijk over opwinden. Maar hij deed nooit dingen waar de wereld slechter van werd. Zijn levensinstelling was een van grote elegantie. 'Eerlijk zijn en niet bang zijn', zei hij vaak. Verder deed hij niet veel mee met de wereld. Hij kluzenaarde in zijn studiootje en hij was bij tijd en wijle een paar minuten zielsgelukkig.